

»Čemú imaš nogi? — da hodiš!
Za delo ti dvoje je rok!
Z razumom pa v glavi ti misliš,
A misliti zná le še — bog!

»Čim bolj ti sám misliš svobodno,
Tem bolj si podoben — bogú,
Tem bolj približuješ se Brahmi ...
Le misli zato brez strahu!

»Le misli, Ambattha preljubi,
Vse stvarstvo ti sám premišljuj!
Da misliti greh bi bil morda —
Brahmanom nikár ne verúj!«

A. Aškerc.

V pojasnilo. Tudi buddhisti imajo spóved; imeli so jo že dobrih 500 let
pred Kr. — Pis.

Čemú?

Zatóhla soba pod streho ...
Glej, baš mrliča iz njé
Odnegli so po stopnicah;
Ob odru še luči goré.

Kdo, vprašate, živel je tukaj? —
Pozabljen je pevec bil;
V samoti je tū spominom
In slavi nekdanji žil ...

Premnog po stenah golih
Usèhel je venec pripét,
Med vencí se mnog posušil
Žívó je dehteči cvét!

Na vence je in cvetove
Gasneče mu zrlo okó,
Obstalo na njih kot v sanjah,
Ko duh je ostavljal teló.

In smeh se nepopisen
Po lici je bledem razlil —
Takó se smeje, kdor nekda
Češčen in slavljen je bil!...

Ropót in šum po stopnicah:
Razdirat prišli so že
Oskromni mrtvaški oder —
Ugasnejo luči bledé.

In zdajci tudi venec
Za vencem z zidú je posnét,
Pohojen takisto je z njimi
Na tleh za cvetom cvét ...

Na veke je zopet življenje
Izginilo brez sledú —
Kdo, vprašate, živel je tukaj?
Kdo? Rajši vprašájte — čemú!

A. Funtek.

